

Комунальний заклад культури
„Донецька обласна бібліотека для дітей”

«Сад божественних пісень»:

лауреати

Міжнародної літературної

премії

імені Григорія Сковороди – 2022

Маріуполь 2022

«Сад божественних пісень» : лауреати Міжнародної літературної премії імені Григорія Сковороди – 2022 [Текст] : інформ. матеріали / С14 уклад. Н. В. Корабльова ; Комун. закл. культури «Донецька обласна бібліотека для дітей». – Маріуполь, 2022. – 26 с.

До ювілейної дати – 300-річчя від дня народження видатного мислителя, філософа, поета, провидця і мрійника Григорія Савича Сковороди Комунальний заклад культури «Донецька обласна бібліотека для дітей» підготував інформаційні матеріали, які знайомлять читача з лауреатами Міжнародної літературної премії імені Григорія Сковороди «Сад божественних пісень» за 2022 рік.

Видання стане у пригоді бібліотечним фахівцям, працівникам навчальних закладів, інформаційних установ та широкому колу користувачів.

Висловлюємо подяку працівникам Державної бібліотеки України для юнацтва, Долинської центральної публічної бібліотеки та Конотопської центральної міської бібліотеки імені С. І. Пономарьова за надані матеріали, які були використані при підготовці видання.

УДК 82.09(477)

300-річчя від дня народження видатного українського просвітителя-гуманіста, філософа, богослова, поета, педагога Григорія Савича Сковороди (1722-1794 рр.) увійшло до переліку ювілейних дат ЮНЕСКО на 2022 рік.

Його постать є унікальною для України. Вічний мандрівник і безсрібник, Сковорода не лише залишив у спадок нащадкам свої твори та роздуми, але й дав рідкісний приклад життя людини, яка дозволила собі жити за покликом душі і навчала того ж інших.

Г. Сковорода свідомо обрав стежу мандрівного філософа і протягом 25 років побував у багатьох містах і селах Лівобережжя України, Слобожанщини, Приазов'я, проповідуючи свої ідеї і світогляд, користуючись великою популярністю та прихильністю всіх верств населення.

Через байки, пісні, кантати і псалми він викладав свої філософські погляди, таврував соціальне зло, прославляв природу, волелюбність людини.

Ідея свободи – наскрізна тема спадщини Григорія Савича. Він став предтечею усвідомленого прагнення тієї особистої та національної свободи, яку здобували українці вже у прийдешніх століттях.

На честь видатного українця у 2005 році Волинське товариство «Світязь» і ГО «Чернігівський інтелектуальний центр» за сприяння Національної спілки письменників України, Інституту літератури імені Тараса Шевченка НАН України та міжнародних громадських організацій заснували Міжнародну літературну премію імені Григорія Сковороди «Сад божественних пісень».

З 1 листопада 2014 року засновником цієї премії стала Міжнародна літературно-мистецька Академія України, яка об'єднує 170 відомих письменників, перекладачів, журналістів та науковців із 70 держав.

Серед лауреатів цієї почесної нагороди минулих років багато видатних літераторів, журналістів, науковців, перекладачів, митців, державних та громадських діячів, меценатів з різних країн: України, США, Великобританії, Німеччини, Канади, Італії, Швеції, Болгарії, Чехії, Польщі, Сербії, Македонії, Естонії, Латвії, Литви, Ізраїлю, Грузії, росії, Казахстану, Білорусі, Бразилії, В'єтнаму, Румунії, Філіппін, Бангладеш, Болівії, Киргизстану, Таджикистану, Нігерії, Індії, Сирії, Мексики та Іспанії. Всі вони отримали почесну нагороду за творчий доробок та популяризацію української літератури у світі.

Цього року до оргкомітету премії надійшло понад 800 пропозицій із 42 держав світу. Знайомство з творчістю лауреатів – у інформаційному виданні **«Сад божественних пісень»: лауреати Міжнародної літературної премії імені Григорія Сковороди – 2022».**

Валерій Веніамінович Марченко

(1947–1984)

**літературознавець, перекладач, історик,
дисидент та правозахисник
(Київ, посмертно) – за жертвовну діяльність у
відстоюванні незалежної України**

«Не фанатик, не революціонер, не екстерміст, він був такий, як і ви. Лише – кращий» – так про свого побратима, журналіста, ученого-сходознавця, перекладача, есеїста, правозахисника Валерія Марченка обізвався громадський діяч і дисидент Семен Глузман.

Народився Валерій 16 вересня 1947 року в Києві. Дитинство його пройшло в оточенні справжніх українських інтелігентів: мати Ніна Марченко, її сестри, вітчим Василь Смужаниця були педагогами, улюблений дідусь Михайло Марченко – відомим істориком, першим радянським ректором Львівського університету, в'язнем ГУЛАГу (у 1941-1944 рр.), а після реабілітації викладав історію України в педінституті ім. М. Горького, КДУ ім. Т. Шевченка.

Саме завдяки рідним Валерій Марченко сформувався особистістю з власними цінностями та моральним імперативом: «Вчителько, ти ж постійно навчала принциповості, багатьох інших чеснот, з яких складається порядна людина». А дідова книга «Боротьба росії і Польщі за Україну», як згодом зізнавався В. Марченко, «навчила багатьох любити Батьківщину». На знак пошани вже в дорослому віці Валерій змінив своє прізвище Умрилов, яке мав після розлучення батьків, на дідове і дівоче матері.

Після закінчення середньої школи юнак навчався на філологічному факультеті Київського університету ім. Т. Шевченка, в 1967-1970 рр. стажувався за обміном у Бакинському університеті, вивчав тюркські мови і широко друкувався у місцевій пресі: підготував розвідки про визначного українського вченого-поліглота, дослідника азербайджанської літератури, тоді майже забороненого академіка Агатангела Кримського, професора Бакинського університету О. Багрія та ін., перекладав з азербайджанської й польської.

Здобувши диплом, Валерій Марченко з 1970 р. працював у редакції газети «Літературна Україна» і водночас викладав українську мову та літературу в одній із середніх шкіл Києва.

«Кучерявий, у модних светрах і незмінних джинсах. Спортивний, ставний. Злегка іронічний...», – писала про нього журналістка Надія Романюк. – Говорив те, що думав, аргументовано відстоюючи свою позицію. Повергав всіх у здивування феноменальною пам'яттю і ерудицією».

Саме любов до України перевернула життя Валерія Марченка – і зі звичайного філолога та журналіста перетворила його на дисидента. У своїх статтях він писав про русифікацію України, відстоював чистоту рідної мови, вболівав за розвиток української культури, мріяв про пробудження національної самосвідомості своїх співгромадян і висміював соціалістичний реалізм у літературі.

Написані журналістом в 1972 р. статті «За параваном ідейності», «Страшний якийсь тягар», «Київський діалог» були кваліфіковані органами КДБ як «антирадянська пропаганда та агітація». 25 червня 1973 року В. Марченка було заарештовано, 25–27 грудня відбувся суд, на якому йому інкримінували написання згаданих творів, агітацію в усній та письмовій формі, читання й розповсюдження праці І. Дзюби «Інтернаціоналізм чи русифікація».

За вироком Київського обласного суду В. Марченко був засуджений до 6 років позбавлення волі в колонії суворого режиму і 2-х років заслання.

Покарання журналіст відбував у Пермському таборі для політв'язнів № 35, де познайомився з українськими правозахисниками Іваном Світличним, Семеном Глузманом, Ігорем Калинцем, Євгеном Сверстюком, багатьма героями своїх майбутніх нарисів. Спільне перебування в таборі з українськими громадськими й політичними діячами, в'язнями–вояками Української повстанської армії завершило формування В. Марченка як особистості.

В ув'язненні журналіст написав ряд публіцистичних нарисів, в яких висвітлював нестерпні умови існування в'язнів у радянських таборах, трагічні події 1940–50-х років у Західній Україні, долі воїнів УПА, засуджених ще за часів Й. Сталіна. У відкритому листі до дідуся з табору в липні 1975 р. В. Марченко пояснює, чому мовчати він не може: «Заперечення більшовизму для мене не відкриття, а норма існування. Й не мовчазною пасивністю треба йому протиставитися. Нам ніхто не допоможе, крім нас самих».

У неволі Валерій продовжував удосконалювати знання англійської, польської та азербайджанської мов, перекладав «Троє в човні, не кажучи про собаку» Дж. Джерома, твори Г. Велса, С. Моема, Е. По, Декларацію Незалежності США... Знемагаючи від втоми після виснажливої, отупляючої підневільної роботи (шив у тюремній майстерні сумки, у тонкій арештантській білизні шлюсарював на 40-градусному морозі, сторожував), потайки від наглядців рятувався улюбленою розумовою працею. Переклади конфісковували, але він продовжував творити.

Уральський клімат, важка робота та неякісне харчування підірвали здоров'я українського Бельмондо (Марченко знав про свою схожість зі знаменитим французьким кіноактором і часом жартував із цього приводу), у нього загострилась хвороба нирок (нефрит дошкуляв Валерію з юнацтва). Крім того, його постійно допитували й примушували зректись своїх поглядів.

На засланні в сел. Саралжин на півночі Казахстану Валерію покращало. А ще він почав отримувати листи з-за кордону від волонтерів Міжнародної амністії журналістки з Голландії Джекі Бакскріншот та італійської студентки геології Сандри Фапп'яно.

У 1981 р. Валерій Марченко повернувся після звільнення у Київ. Довго не міг влаштуватися на роботу, врешті-решт був прийнятий сторожем у республіканське дослідне господарство рослинництва, проте весь час знаходився під постійним наглядом КДБ...

Листування з Сандрою Фапп'яно тривало, між молодими людьми зав'язалося тепле спілкування. Вони сподівалися, що після звільнення Валерія відпустять в Італію на лікування. «Активісти «Міжнародної амністії» намагалися допомогти йому з Італії, Нідерландів, надсилали офіційні запрошення. Все було даремно», – писав С. Глузман.

Тим часом Марченко продовжував займатися перекладами, правозахисною діяльністю. Рішуче засуджував постанову колегії Міністерства освіти УРСР «Про додаткові заходи по вдосконаленню вивчення російської мови в освітніх школах і педагогічних навчальних закладах Української РСР» (29.06.1983 р.), яку назвав «новим Валуєвським циркуляром». Дві статті, які Валерій передав для друку діаспорі на Захід, потрапили до рук «кадебістів» і арешт не забарився.

21 жовтня 1983 р. уже важкохворого В. Марченка заарештовують удруге, інкримінують виготовлення та розповсюдження документів з метою підірвати й ослабити радянський державний лад. З моменту ув'язнення він став членом Української Гельсінської групи.

У березні 1984 р. журналіста засуджують як «особливо небезпечного рецидивіста» до 10 років таборів особливого режиму і 5 років заслання. «Можна було дати і менше, я стільки не проживу», – такими були слова Валерія після оголошення вироку.

Смертельно хворого Валерія привезли до сел. Кучино Пермської області у лиховісний табір № 36 (той самий, з якого не повернувся Василь Стус)... Проте на вимогу світової громадськості хворого дисидента було етаповано до тюремної лікарні м. Перм, потім – до Ленінграда (нині м. Санкт-Петербург). Медичне управління МВС СРСР дійшло висновку, що Марченка слід звільнити як невиліковно хворого, але КДБ відмовився це зробити. 7 жовтня 1984 року у Валерія Марченка відмовили нирки і він помер у тюремній лікарні ім. І. Гааза...

На смерть українського дисидента відгукнулися заявами президент США Рональд Рейган, Нобелівський лауреат Генріх Бьоль та усі «ворожі» голоси. Мати Валерія довго добивалася можливості забрати тіло сина. Він похований поруч із дідом на цвинтарі у с. Гатному під Києвом.

1991 року Валерія Марченка було реабілітовано посмертно. Ім'я правозахисника носить одна зі шкіл та площа Києва.

Історію життя, творчості, любові й сподівань В. Марченка його мати збрала у книгу «Листи до матері з неволі». Окремою книжкою вийшло й листування Валерія та Сандри Фапп'яно.

Іван Олексійович Світличний

(1929-1992)

**літературознавець, мовознавець, літературний критик,
поет, перекладач, мужній діяч українського руху
опору, Шевченківський лауреат (Київ, *посмертно*) – за
жертвну діяльність у відстоюванні незалежної
України**

Український поет, літературознавець, критик, перекладач, правозахисник, духовний поводитир національно-демократичного руху 1960-1970-х років, лауреат Національної премії імені Тараса Шевченка – все це про Івана Світличного, який пішов засвіти 25 жовтня 30 років тому...

А розпочався його земний шлях 20 вересня 1929 року у родині колгоспників Олексія та Меланії Світличних в селищі Половинкине (тепер Старобільський район Луганської області).

У спогадах сестра Івана, Надія Світлична, писала: «...хотілось би почати з глибокого коріння нашого роду, але де воно, те коріння? Старобільщину як частину Дикого Поля заселювано щойно в XVII ст., а в селі, де третину корінного населення забрав один лише 1933 рік, нелегко відшукати навіть усні перекази про предків».

Дитинство Івана та його молодших сестер Марії та Надії було тяжким. Хату опалювали соломою, кизяками, кукурудзяними качанами. А щоб урятувати дітей від голоду 1932-1933 рр., через хворобу батька мати була вимушена податися на заробітки до промислових районів Донбасу.

Початкову освіту Іван Світличний разом з молодшими сестрами Марією та Надією здобував у місцевій сільській школі: ходили за 4 кілометри аж у другий кінець села.

Навчання перервала Друга світова війна. Під час війни родина Світличних жила у нашвидкоруч пристосованому до життя хліву, оскільки хату зайняли німці. Тоді ж, у 1943 році, з Іваном стався трагічний випадок: він разом із однолітками вирішив підірвати ворожу техніку, проте саморобний вибуховий механізм розірвався у його руках... Підліток залишився без пальців на руках, а уламками йому пошкодило ноги.

Однак це не завадило Іванові в 1947 р. закінчити Старобільську середню школу із золотою медаллю і вступити на філологічний факультет Харківського університету. У голодні післявоєнні роки прожити на мізерну стипендію було важко, тому Світличний шукав будь-яку можливість заробити копійчину: виїздив з лекціями на село, писав статті до газет. Ще й допомагав рідним.

Університет Іван Світличний закінчив з відзнакою і хотів залишитися працювати в ньому, проте через принциповість випускника, особливо в українському питанні, на кафедрі його не залишили.

І. Світличний переїхав до Києва. В 1952-1955 рр. навчався в аспірантурі Інституту літератури імені Тараса Шевченка АН УРСР, але й тут проявив незалежність поглядів, через що його дисертація «Рухома естетика» не була допущена до захисту як така, що «не базувалася на марксистсько-ленінських постулатах».

Навчання в аспірантурі юнак поєднував з працею в журналі «Радянське літературознавство», був завідувачем відділу критики журналу «Дніпро». Саме на цій посаді він проявив себе як інтелектуал, висококваліфікований і принциповий літературний критик.

Після закінчення аспірантури Іван Олексійович працював на наукових посадах в Інституті літератури АН УРСР, Інституті мовознавства та в Інституті філософії АН, у видавництві «Наукова думка», редактором Українського Товариства охорони природи. Але скрізь його звільняли за проукраїнські погляди, яких Світличний ніколи не приховував.

Водночас Іван відвідував Жовтневий палац, де в 1960-1964 рр. збиралися члени Клубу творчої молоді «Сучасник». «Клуб виник в атмосфері надій на демократизацію радянського режиму, – згадував Іван Дзюба. – У молоді виходив на поверхню потенціал невдоволення рутиною офіційного життя, який нагромаджувався в «кухонних» розмовах і особистих контактах. Вона шукала публічних форм виявлення своїх інтересів».

Найбільше І. Світличний спілкувався з художницею Аллою Горською. Обоє переймалися становищем української мови й русифікацією освіти; проводили творчі вечори, відзначали народні свята, влаштовували екскурсії по Україні.

Члени клубу вели пошуки місць масових розстрілів НКВД 1930-х років у селищі Биківня на околицях столиці, вимагали від влади оприлюднення інформації про репресії. У відповідь за вимогою КДБ клуб закрили.

Відтоді клубівці збиралися на квартирі родини Світличних (в 1964 р. до вже одруженого Івана приїхала сестра, Надія), яка перетворилася на своєрідний центр, де велися дискусії й формувався особистий вибір більшості шістдесятників. Тут збиралися одностайці, які діяльною любов'ю посвятилися Україні – Василь Симоненко, Михайлина Коцюбинська, Василь Стус, Іван Дзюба, Євген Сверстюк, Алла Горська, Віктор Зарецький, Галина Севрук, Людмила Семикіна, Опанас Заливаха та інші. Душею гурту був Іван Світличний: для всіх привабливими були не тільки його енциклопедичні знання, а й інтелігентність, товариськість, доброзичливість.

Про однокімнатну квартиру, яку В. Симоненко дуже влучно називав «голубником», Леоніда Світлична писала: «В тій квартирі було одне ліжко, холодильник був напівпорожній. Однак, ту хату на Уманській дотепер згадують шістдесятники, бо там завжди знаходився кусень хліба для голодних, можливість переночувати або й пожити якийсь час, книжки і господар для спраглих істини».

Безперечно, такі зібрання не могли не привернути увагу з боку тодішньої влади. 31 серпня 1965 р., коли Івана не було вдома, кадебісти влаштували обшук квартири, а 1 вересня І. Світличного заарештували і ув'язнили без суду. Разом із ним за ґрати потрапили О. Заливаха, М. Косів, брати Горині та інші; всіх їх звинуватили в антирадянській агітації й пропаганді.

Підписи за звільнення заарештованих збирала поетеса Ліна Костенко, її підтримали лікар Микола Амосов та авіаконструктор Олег Антонов. Через брак доказів І. Світличного 30 квітня 1966 р. звільнили як «безпечного для суспільства», сподіваючись таким чином скомпрометувати його авторитет в очах однодумців, ув'язнених в Мордовських таборах.

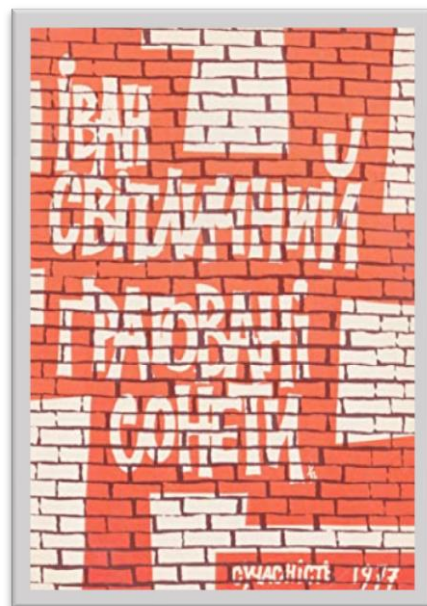
І. Світличного, уже відомого науковця, критика, редактора, на роботу ніде не брали; тому в цей період він був вимушений перебиватися випадковими заробітками (перекладав французьку літературу, вичитував і редагував кандидатські дисертації), публікувався в пресі під псевдонімом або чужим прізвищем, займався самвидавом. Випустив «Щоденник» Василя Симоненка з добіркою його нецензурованих віршів, оприлюднив справу «Української Робітничо-Селянської Спілки» Левка Лук'яненка; укладав словник синонімів. В 1970 році видавництвом «Дніпро» у серії «Перлини світової лірики» була надрукована збірка поезій Ж. П. Беранже, куди увійшли 54 з 81 переклади, зроблених І. Світличним. А ось «Антологія новітньої французької поезії», яку Іван Олексійович підготував разом із Г. П. Кочуром, світу не побачила через склад перекладачів, твори яких на той час були заборонені для друку...

Тим часом переслідування зі сторони КДБ не припинялося: за Світличним, його дружиною Леонідою і сестрою Надією постійно стежили, телефон неприкрито прослуховувався

12 січня 1972 р. І. Світличного заарештували вдруге і звинуватили за тією ж статтею. Під час обшуку, який тривав цілу добу, вилучили чимало українського та російського самвидаву, книжки, магнітофонні стрічки з унікальними записами В. Симоненка, В. Стуса.

Того ж сумного для української інтелігенції 1972 року було заарештовано Є. Сверстюка, В. Стуса, В. Чорновола, Н. Світличну. 27–29 січня 1973 р. відбувся закритий судовий процес, де Іванові було винесено вирок: 12 років позбавлення волі (7 років таборів суворого режиму і 5 років заслання) за антирадянську агітацію і пропаганду, виготовлення та поширення самвидаву.

Покарання Іван Світличний відбував у таборах Пермської області, у селищах Всесвятське й Кучино (ВС-389/35,36). Незважаючи на поганий стан здоров'я (хвороба нирок, рецидиви туберкульозу, постійний головний біль і носові кровотечі), намагався працювати разом з усіма. І продовжував роботу над складанням словника синонімів, переклав із давньоруської «Слово про Ігорева січ». Низку творів поет присвятив своїм соратникам-шістдесятникам, сестрі Надії, дружині Леоніді. Написана в таборі поема «Курбас» є чи не найсильнішою в поетичному доробку І. Світличного. Створений поетом цикл «Гратовані сонети» – своєрідний тюремний щоденник. Його вдалося передати на волю та видати в Мюнхені в 1977 р. Наступного, 1978 року, Іван Олексійович став членом міжнародного ПЕН-клубу.

Дисидент Гілель Бутман згадує: «Поет Іван Світличний не чоловік, а Чолов'яга. Важко збагнути, як така чиста, непродажна за жодну ціну людина могла вирости в такий непевний час. Зовсім не владолюбний, він, ніколи не підвищуючи голосу, непомітно став моральним лідером табірної опору, і слово його важило не лише для українців».

І. Світличний багато разів брав участь у голодовках протесту, що також не могло позначитися на його здоров'ї. Майже весь останній табірний рік він провів у лікарні.

У 1979 р. тяжко хворого Світличного відправили на заслання в сел. Усть-Кан на Алтай, де він працював нічним сторожем, палітурником у бібліотеці. З червня 1979 р. і до кінця заслання разом із Світличним була його дружина.

З огляду на погіршення стану здоров'я правозахисника у 1980 р. родині дозволили перебраться в сел. Майма (околиця Горно-Алтайська). Розріджене повітря знов спровокувало у Світличного рецидив туберкульозу, ослаблений організм не справлявся з навантаженнями, і в серпні 1981 року з І. Світличним трапився інсульт. Клінічна смерть, складна нейрохірургічна операція в непристосованих умовах, післяопераційні ускладнення (через недбалість медперсоналу занесли стафілокок), підозра на рак хребта, частковий параліч... Вжив поет тільки завдяки самовідданому догляду дружини. Згодом у спогадах вона написала: «Фізично Іван помер на своєму ліжку в жовтні 1992 р., а як творча людина – загинув у серпні 1981 р. в засланні на Алтай».

Комісувати за станом здоров'я І. Світличного відмовилися; тож термін покарання він відбув повністю.

До Києва Івану Світличному дозволили повернутися лише в січні 1983 р. Тяжко хворий, продовжувати колишню творчу і громадську діяльність він уже не зміг: навіть говорити було важко, читати вже не міг... Квартира Світличних знаходилася на 5 поверсі, ліфта в будинку не було, тож вивести чоловіка на прогулянку було неможливо. З 1986 р. друзі щороку на літо забирали поета до себе у Моршин.

Та в жовтні 1989 року І. Світличному стало гірше, він утратив можливість рухатися, відібрало мову. Того ж 1989-го поет отримує премію імені Василя Стуса. В 1990 р. виходить з друку його книга поезій, перекладів, літературно-критичних статей «Серце для куль і для рим»; І. Світличного прийнято до Спілки письменників України.

25 жовтня 1992 року Іван Світличний помер. Поховали його на Байковому кладовищі, неподалік від Василя Стуса. На могилі встановили козацький хрест, на якому викарбували слова зі Святого письма: «Він був світильником, що горів і світився».

В 1994 році Іван Світличний став лауреатом Національної премії України імені Тараса Шевченка (посмертно).

Віталій Володимирович Шевченко
доктор філософських наук, професор (м. Київ) – за
багатолітню популяризацію філософської та
літературно-богословської спадщини Григорія
Сковороди

Почесний професор Відкритого міжнародного університету розвитку людини «Україна», релігієзнавець, філолог, музеєзнавець Віталій Шевченко народився 19 квітня 1954 р. в с. Тернувате Миколаївської області. Там же закінчив середню школу, потім агрономічне відділення Мигійського радгоспу-технікуму.

В 1975-1981 рр. Віталій Шевченко – слухач підготовчого відділення, а згодом студент Київського державного педагогічного інституту ім. О. М. Горького (зараз Національний педагогічний університет імені Михайла Драгоманова). Після закінчення вузу юнак деякий час вчителював в м. Чойбалсан та м. Улан-Батор (Монголія), викладав в Курському педагогічному училищі, школі-інтернаті № 3 м. Києва.

Понад 20 років (1986–2005 рр.) В. Шевченко працював в Національному музеї літератури України, де пройшов шлях від молодшого наукового співробітника до ученого секретаря і завідувача відділу.

В 1996 р. захистив дисертацію, став кандидатом філологічних наук, а в 2004 р. – доктором філософських наук зі спеціальності «релігієзнавство» (тема докторської дисертації: «Унійна проблематика та її полемічний дискурс в житті Русі-України початку 40-х років XV–кінця XVI століття»).

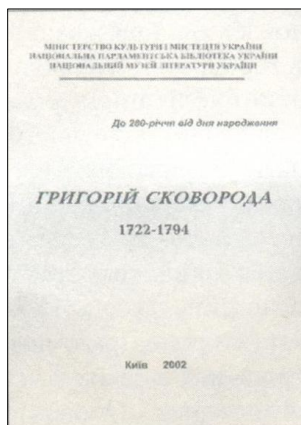
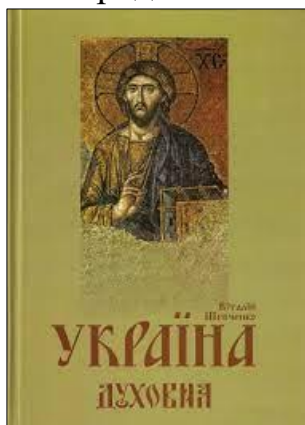
Науковець в 2004–2008 роках за сумісництвом викладав на кафедрі документознавства й інформаційної діяльності у Відкритому міжнародному університеті розвитку людини «Україна».

З 2006 р. Віталій Шевченко – провідний науковий співробітник Відділення релігієзнавства Інституту філософії імені Г. С. Сковороди НАН України, а також професор кафедри богослів'я Київської православної богословської академії.

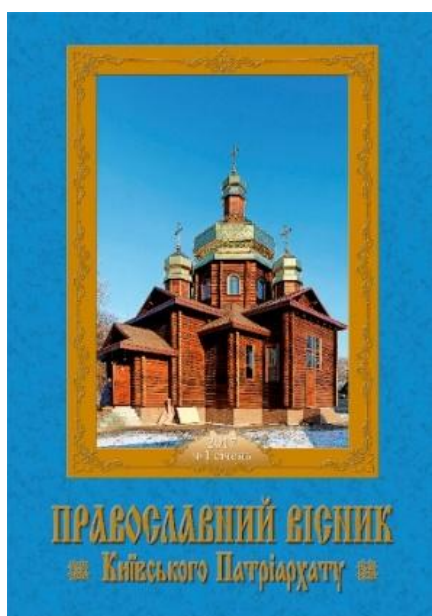
Тривалий час був членом спеціалізованої вченої ради різних установ (відділення релігієзнавства Інституту філософії імені Г. С. Сковороди НАН України (2008–2015 рр.), Інституту українознавства (2009–2011 рр.), Чернівецького університету імені Ю. Федьковича (2012–2014 рр.) тощо), членом Української асоціації релігієзнавців (2007–2015 рр.).

Крім того, в 2009–2015 рр. В. Шевченко був куратором теоретичного семінару при Відділенні релігієзнавства Інституту філософії ім. Г. С. Сковороди НАН України, викладачем Вищої філософської школи при Інституті філософії ім. Г. С. Сковороди НАН України. Підготував трьох кандидатів наук, був науковим консультантом докторанта Київської православної богословської академії протоієрея Михайла Сивака.

Віталій Володимирович є учасником багатьох конференцій, симпозіумів, круглих столів різного рівня презентаційності. Весь цей час він активно популяризує філософську та літературно-богословську спадщину Г. С. Сковороди.

Викладацьку діяльність професор В. Шевченко успішно поєднує з науковою: є автором і співавтором численних наукових та науково-методичних праць. Серед них – монографії «Православно-католицька полеміка та проблеми унійності в житті Руси-України доберестейського періоду» (у 2-х т., К., 2018, 2020), «Україна духовна: постаті, події, явища» (К., 2008), «Православ'я в Україні і цивілізаційні виклики: історія та сучасність» (К., 2013), посібник «Музеєзнавство» (К., 2007 – співавтор), «Григорій Сковорода. 1722–1794: Бібліографічний покажчик» (К., 2002 – співавтор), антологія «Українські гуманісти епохи Відродження» (у 2-х т., К., 1995 – співавтор).

Віталій Шевченко входить до складу редакційних рад багатьох часописів (бюлетня Української асоціації релігієзнавців і Відділення релігієзнавства Інституту філософії ім. Г. С. Сковороди НАН України, журналу «Православний вісник Київського Патріархату»), у тому числі і міжнародних: «Идеи» (Болгарія) та «AUSPICIA» (Чехія).

Вчений удостоєний рядом урядових та церковних нагород, зокрема Почесної грамоти Міністерства освіти і науки України (за багаторічну сумлінну працю, вагомий особистий внесок у підготовку висококваліфікованих спеціалістів та плідну науково-педагогічну діяльність).

Василь Степанович Куйбіда

**поет, доктор наук з державного управління,
професор Київського національного університету
ім. Тараса Шевченка
(м. Київ) – за книжку віршів «Гармонія неспокою»**

Далеко від України, в м. Інта (Комі АРСР, росія) в родині політв'язнів 8 травня 1958 року народився майбутній відомий український громадський і державний діяч, науковець, політик, поет Василь Куйбіда.

Перші роки його дитинства пройшли серед непривітних засніжених північних краєвидів, де після відбування термінів заслання в таборі для особливо небезпечних злочинців на спецпоселенні жили батьки: зв'язкова ОУН, поетеса Катерина Михайлівна Мандрик-Куйбіда та політв'язень Степан Олексійович Куйбіда.

Тільки у середині 1960-х родині дозволили повернутися на батьківщину. Мальовнича природа Карпат, мамині вишиванки і пісні, перекази і притчі, розповіді батьків та їхніх друзів-політв'язнів про ОУН-УПА, про їхню власну участь у визвольній боротьбі за утвердження української державності виховали юнака патріотом. Василь Степанович із вдячністю згадував: «Мама створила мене такого, яким я є, і вивела на дорогу, якою йду».

Після закінчення з відзнакою у 1975 р. Болехівської середньої школи № 1 В. Куйбіда здобув вищу освіту у Львівському державному університеті ім. Івана Франка за спеціальностями «Прикладна математика» (1975-1980 рр.) та «Правознавство» (1992-1995 рр.). Працював у Львівському політехнічному інституті старшим інженером студентського проектно-конструкторського бюро, вчився в аспірантурі, був молодшим науковим співробітником науково-дослідної лабораторії.

У 1990 р. В. Куйбіда переміг на виборах до Львівської міської ради і став головою Комітету Народного Контролю м. Львова, а в 1994 р. – головою Львівської міської ради і виконкому. Паралельно він навчався в Інституті державного управління і самоврядування при Кабінеті Міністрів України, у 2000 р. закінчив економічний факультет Львівського державного університету «Львівська політехніка».

В 1998-2002 рр. В. Куйбіда займав посаду Львівського міського голови; два роки поспіль від Всеукраїнської програми «Людина року» отримував звання «Мер року» і нагороду для Львова «Місто року».

Водночас він в 1998-2007 рр. працював на різних посадах в Міжрегіональній академії управління персоналом (доцентом, професором кафедри права, віцепрезидентом цього ВНЗ, професором кафедри конституційного, адміністративного та фінансового права тощо).

Василь Куйбіда – кандидат фізико-математичних наук, кандидат юридичних наук, доктор наук з державного управління (2004), професор. А ще він – почесний доктор Національного університету імені Івана Франка (2000),

Львівської національної академії мистецтв (2002), Українського Вільного університету (1999, м. Мюнхен), почесний професор Міжнародної кадрової академії (1998) та професор соціально-економічної Вищої школи (2003, м. Варшава), почесний професор Львівської національної музичної академії ім. М. Лисенка (2018), чинний Президент Всеукраїнської асоціації магістрів державного управління тощо.

Василь Степанович є автором понад 60 монографій, більше 300 статей з проблематики державного управління, регіонального управління, місцевого самоврядування, управління містом, конституційного права, економіки, прикладної математики.

В 2002 році Василя Куйбіду було прийнято до Національної спілки журналістів України; він є членом редколегії журналів і газет, зокрема «Освіта регіону. Політологія. Психологія. Комунікації», «Буковинський журнал», «Літературна Україна», «Українська літературна газета» тощо.

З 2005 р. він займається політичною діяльністю на професійній основі: займав посаду заступника голови Народного Руху України, був керівником Апарату Центрального проводу НРУ, головою Народного Руху України (2012-2017 рр.). Василь Куйбіда обирався народним депутатом України 5-го та 6-го скликань, працював секретарем комітету з питань будівництва, містобудування і житлово-комунального господарства Верховної Ради.

У 2005-2006 роках Василь Степанович очолював робочу групу Кабінету Міністрів України з питань підготовки адміністративно-територіальної реформи, був радником Президента України.

У 2007 році В. Куйбіда увійшов до складу уряду України, очоливши Міністерство регіонального розвитку і будівництва України. За його участі підготовлено пакет законопроектів та проектів постанов Кабінету Міністрів України щодо проведення адміністративно-територіальної реформи та реформи місцевого самоврядування в Україні.

Діяльність В. Куйбіди відзначена державними нагородами України, Литви, Ватикану, медаллю «Pro Merito» («За заслуги») Парламентської Асамблеї Ради Європи тощо.

Громадська та наукова діяльність займає ліву частину часу та енергії Василя Куйбіди, але для віршування у нього завжди є година-друга.

Член Національної спілки письменників України (з 1993 р.), лауреат премії Національної спілки письменників України ім. П. Тичини, премій ім. Івана Огієнка, ім. Миколи Гоголя, ім. Івана Франка, літературно-мистецької премії ім. Пантелеймона Куліша, Міжнародної літературно-мистецької премії ім. Миколи Лисенка «Рапсодія», французьких премій «Золоте перо» і «Золота друкарська машинка», Василь Куйбіда є автором 12-ти поетичних збірок.

Збірка «Гармонія неспокою» вийшла друком в 2010 році у Львівському видавництві «Піраміда». В поетичних творах Василя Куйбіди є все, чим живе людина, що

зігріває її душу, дає силу й насагу всім діянням: спогади про батьків, про роки дитинства, про Україну, традиції свого народу, пори року, про доньку, роздуми про вічні цінності життя. Подібно до мандрівного філософа Григорія Сковороди Василь Куйбіда радить не гаяти час, а цінувати кожну мить життя.

Водночас це лірика людини мужньої та сильної, здатної безстрашно глянути у реалії буття; це роздуми особистості, відкритої до пізнання світу, стійкої та звиклої до життєвої боротьби.

Твори Василя Степановича перекладено на польську, болгарську, англійську, французьку, японську, вірменську і російську мови; немало його поезій покладено на музику.

Dr. Zaldy Carreon de Leon (Залди Карреон де Леон, Філіппіни) – за творчий доробок

Викладач, дослідник, теолог, письменник Залди Карреон де Леон народився у м. Пасіг.

Закінчив біологічний факультет університету в м. Пасіг (2006 р.), відвідував біблійні та богословські студії у Фундаментальній баптистській школі теології Техаського баптистського

біблійного коледжу, працював в освітніх закладах Філіппін, зокрема, віце-ректором Університету Теофанія.

Залди Карреон де Леон – член Національної ради з розвитку книг, консультант Національної комісії з питань корінних народів в регіоні Центральний Лусон, колумніст журналу «Планета поезії».

У творчому доробку доктора Залди Карреона де Леон понад 15 книг віршів, есе та інших творчих робіт, а також 50 публікацій у провідних часописах багатьох держав.

Юланта Гайдаш

(Jolanta Hajdasz) Віце-президент Асоціації журналістів Польщі, директор Центру моніторингу свободи преси – за вагомий внесок у розвиток українсько-польської медійної співпраці, безкорисливу допомогу і прихисток українським біженцям, зокрема дітям-сиротам із Маріуполя

Доктор гуманітарних наук, відома радіо- і тележурналіст, медіаексперт, професор Університету соціальних і гуманітарних наук (м. Познань) Юланта Гайдаш народилася в 1966 р. в Сроде Силезькій. Навчалася в університеті ім. Адама Міцкевича в Познані та одночасно працювала на радіо, телебаченні (зокрема, на Радіо «Свободная Европа», філії Польського радіо в Познані Radio Merkury).

Юланта Гайдаш з 1989 року є членом Асоціації журналістів Польщі (SDP). Вона успішно працювала кореспондентом на різних каналах, зокрема RWE, Fakty TVN в Познані (1997-2004 рр.), Radio Merkury (філії Польського радіо в Познані) та Telewizja Polska (TVP), а також була головним редактором газети «Wielkopolski Kurier Wnet».

В 2003–2007 роках І. Гайдаш була президентом Асоціації журналістів Польщі та керівником редакції регіональних програм TVP в Познані. В 2011 р. її обрали членом головного правління SDP; у жовтні 2021 р. обрана на четвертий строк. З червня 2017 р. Юланта Гайдаш очолює Центр моніторингу свободи преси, завданням якого є публічне вираження позиції SDP та надання допомоги журналістам у випадку загрози свободи слова та друку.

В 2018 р. працювала у фонді ім. архієпископа Антонія Бараняка, а також заступником головного редактора офіційного тижневика Познаньської архієпископії «Przewiedznik Katolicki».

У творчому доробку І. Гайдаш книга «Szczekaczka, или Польское Радио Радио Свободная Европа», документальні фільми «Забуте мучеництво», «Солдат Церкви» та «Повернення» про переслідування о. архієпископа Антонія Бараняка.

З перших чисел березня 2022 р., невдовзі після повномасштабної російської військової агресії на території України, члени Асоціації журналістів Польщі організували допомогу біженцям з України: ініціювали збір коштів на спецрахунок, надали Будинок творчості в Казімежі-Дольному під житло, організували харчування. Скористалися житлом та харчуванням кілька сотень біженців, у тому числі 60 дітей з дитячого дому м. Маріуполя, кілька журналістів.

Серед чисельних нагород Юланти Гайдаш за заслуги в розвитку польського журналістського середовища, зокрема Головної премії свободи слова SDP (2012 та 2016 рр.), Головної премії Асоціації католицьких видавців Feniks (2013, 2017, 2019 рр.), Срібного Хреста Заслуги (2022 р.) є нині медаль лауреата Міжнародної літературної премії ім. Григорія Сковороди «Сад божественних пісень» за 2022 рік!

Принцеса Ловелін Ейо

(Princess Lovelyn Eyo, Нігерія), письменниця та міжнародна діячка – за творчий доробок та популяризацію української літератури у світі

Поетеса, прозаїк, автор пісень, співачка, актриса, міжнародна громадська діячка, Посол миру, педагог та еколог – це все про принцесу Ловелін Ейо з Нігерії. А ще вона є учасницею багатьох успішних міжнародних проєктів у країнах Африки, Америки,

Європи та Азії, одним з керівників відомих світових миротворчих, літературних, мистецьких, природоохоронних громадських організацій.

Твори принцеси Ловелін Ейо перекладені різними мовами (зоерема, і українською) та надруковані у провідних часописах багатьох держав. Авторка переконана, що справжня, високодуховна література об'єднує народи світу, а забезпечити стабільний розвиток і процвітання країн може тільки мир.

За визначну літературну діяльність принцеса Ловелін Ейо удостоєна багатьох нагород: звання лауреата Міжнародних літературних премій імені Джека Лондона і Марка Твена (США), ім. Роберта Бернса (Шотландія), ім. Мацуо Басьо (Японія-Німеччина-США), Міжнародної літературної премії миру (Німеччина-США) за 2022 рік тощо. Серед щорічних лауреатів почесної відзнаки міжнародних громадських організацій з десяти держав (США, Німеччини, Англії, Франції, Італії, Іспанії, України, Китаю, Індії та Японії) «Золотий письменник світу» є і принцеса Ловелін Ейо.

А за переклад творів народних поетів України Тетяни та Сергія Дзюби мовою народу ефік (Нігерія) принцесу Ловелін Ейо прийнято до Міжнародної літературно-мистецької Академії України.

Франсиско Хав'єр Рамірес Санчес

(Dr. Xavier Ramirez Sanchez, Мексика) – за творчий доробок

Мексиканський історик і біограф, письменник, поет, координатор Академічного товариства істориків, президент Мексиканської академії сучасної літератури і Всесвітньої академії літератури, історії, мистецтва та культури Франсиско Хав'єр Рамірес Санчес народився 3 грудня 1943 року в Мехіко.

Майже 60 років свого життя він присвятив літературі. Розпочав журналістську діяльність Франсиско Хав'єр Рамірес Санчес у 1963 році; згодом зайняв посаду директора газет «El Correo de México» та «La Crónica», кількох національних журналів, латиноамериканського інформаційного агентства LATINOT тощо.

Франсиско Хавьер Рамірес Санчес успішно поєднував з навчанням в Національному автономному університеті Мексики (1974 р.), роботою в державних архівах Мексики та Індії, діяльністю в різноманітних фондах і установах: очолював колледж журналістів, заснував Мексиканське товариство колекціонерів антикварних книг, Академічне товариство істориків (згодом був обраний його президентом), був членом Національної асоціації журналістів, Міжамериканської асоціації преси та Національної спілки редакторів преси, президентом Національного товариства мексиканських журналістів тощо. Він також координує Енциклопедію іберо-американської історіографічної роботи.

Франсиско Хавьер Рамірес Санчес (крім юридичної освіти) має три ступені магістра з маркетингу та віртуального дизайну, а також докторські ступені *Honoris Causa* з літератури, історії, гуманітарних наук та філософії.

Автор численних есе та статей, понад 40 книг (серед яких 4 поетичні збірки), доктор Франсиско Хавьер Рамірес Санчес багато робить для надання допомоги молодим літераторам. Він виступив ініціатором програми фінансування іберо-американських (перебуваючих в іспаномовних країнах Європи та Америки) письменників, якою вже скористалися понад триста мексиканських, аргентинських, перуанських, венесуельських та іспанських авторів. Крім того, він є генеральним директором видавництва «Editorial Sagitario», заснованого в 1996 році з метою просування та фінансування нових письменників.

У 1999 році доктор Франсиско Хавьер Рамірес Санчес був призначений академічним координатором Всесвітньої академії сучасної літератури, а на початку 2000 року йому було доручено створити Мексиканську академію сучасної літератури як пілотний проект для Латинської Америки.

У січні 2019 р. обраний Президентом Всесвітньої академії літератури, історії, мистецтва та культури.

Доктор Франсиско Хавьер Рамірес Санчес має понад 54 міжнародних нагороди та відзнаки від культурних, історіографічних та літературних організацій світу. У 2014 році йому було присвоєно звання Посла миру, в 2016 році він отримав Золоте перо від Міжнародної асоціації латиноамериканських поетів і письменників, а також премію World Literary Excellence Award і World Cultural Excellence Award від Спілки письменників Іспанії, яка признала його своїм делегатом у Північній Америці та президентом УНЕ в Мексиці.

Lic. Lily Baylon

(Лілі Бейлон, Іспанія) перуансько-іспанська письменниця, президент Міжнародної Палати письменників та митців Іспанії «Ciesart» - за творчий доробок та популяризацію української літератури в світі

Відома перуансько-іспанська поетеса, прозаїк, міжнародна громадська діячка, посол миру, президент Міжнародної Палати письменників та митців Іспанії «Ciesart» Лілі Бейлон є почесним членом багатьох впливових світових культурних організацій Америки та Європи.

Тривалий час Лілі Бейлон працювала на відповідальних державних посадах у Перу; була ведучою європейської теле- та радіопрограми «Letras con Sentimiento» («Листи з Почуттям»).

На сторінках популярного іспанського журналу «Diplomacia cultural en el mundo» («Культурна дипломатія в світі») президент Міжнародної Палати письменників та митців Іспанії «Ciesart» Лілі Бейлон постійно презентує широкому загалу своїх читачів творчий доробок літераторів України (зокрема, поета Сергія Дзюби). За визначний власний доробок і популяризацію української літератури в світі вона нагороджена Почесним дипломом Міжнародної літературно-мистецької Академії України.

Твори Лілі Бейлон перекладені різними мовами (зокрема, і українською) та надруковані у провідних часописах багатьох держав.

За визначну літературну діяльність поетеса удостоєна багатьох нагород: звання лауреата Міжнародних літературних премій імені Джека Лондона і Марка Твена (США), ім. Мігеля де Сервантеса (Іспанія-США-Німеччина), ім. Йоганна Вольфганга фон Гете (Німеччина), ім. Мацуо Басьо (Японія-Німеччина-США), Міжнародної літературної премії миру (Німеччина-США) за 2022 рік тощо. Серед щорічних лауреатів почесної відзнаки міжнародних громадських організацій «Золотий письменник світу» є ім'я Лілі Бейлон.

Amb. Lenus Lungu

(Ленуш Лунгу, Румунія – Італія) – за творчий доробок

Письменниця, редактор, борець за мир і гуманізм, засновниця неурядової культурної асоціації в Італії, посол миру Ленуш Лунгу народилася 2 серпня 1968 року в Румунії.

Ленуш Лунгу активно співпрацює з журналами і газетами Румунії і зарубіжжя; є засновницею і директоркою літературних журналів «Cronos», «Taifas literar».

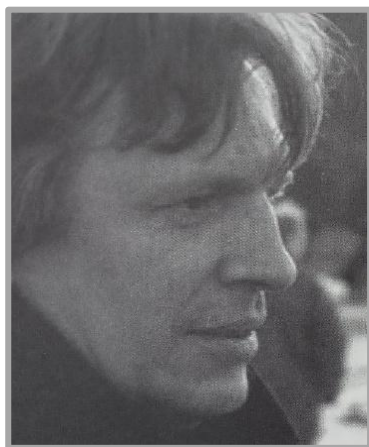
У її творчому доробку книги «Прогулянка крізь сни», «Будемо любити осінь», «Засновники румунської мови», «Психологія людини», «Історія краси», публікації в антологіях «Румунський світ», «Зламане мистецтво», «Моліться без кінця», «Ліричні меридіани» тощо.

Ленуш Лунгу є координаторкою проекту «Здійснилася мрія письменника», завдяки якому видаються збірки творів літераторів з різних країн світу.

Крім того, вона упорядкувала і відредагувала понад 30 антологій: «Відбитки часу» (том 1, 2, 3), «Вирізані слова», «Метаморфози природи», «Слова на крилах думки», «Політ листя в небі», «Мир і любов», «Крила мрії», «Шепіт літа», «Поезія і душа», «We want Peace we don't want War» та ін.

Ленуш Лунгу є співробітницею італійського Червоного Хреста з гуманітарної допомоги, працює над різними гуманітарними проектами.

За свою діяльність письменниця відзначена численними літературними преміями та медалями, званням посла миру.

Руслан Анатолійович Богачов

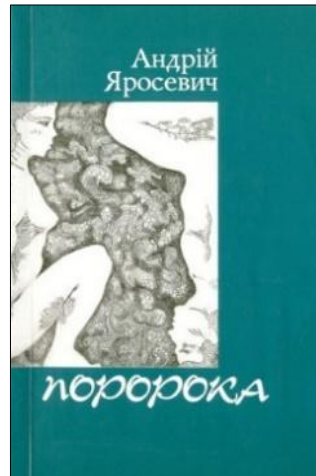
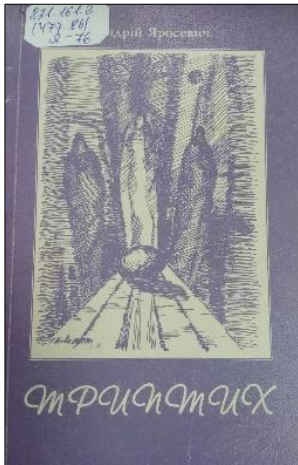
поет (м. Долина Івано-Франківської обл.) – за книги поезій «Триптих», «Поророка», «Вітер і ніч», «Тіло»

Поет, лікар, громадський діяч, член Всеукраїнського об'єднання «Свобода» Руслан Богачов народився 17 березня 1961 р. в м. Києві.

Після закінчення Долинської середньої школи № 4 навчався на лікарському факультеті Київського медичного інституту (1978-1984 рр.), працював на різних посадах в медичних установах Івано-Франківської області.

В 1995-1996 рр. Руслан Богачов пройшов навчання в Українській академії державного управління при Президентіві України. Роботу заступником голови Долинської районної ради, заступником голови Долинської районної адміністрації з гуманітарних питань, керівником відділення виконавчої дирекції Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві Долинського району успішно поєднує з лікарською практикою і літературною творчістю.

Вірші Руслана Анатолійовича публікувалися в літературних альманахах, журналах «Вітчизна», «Дзвін», «Перевал», інших періодичних виданнях України.

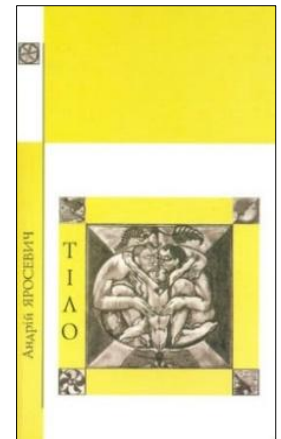

Засновник і активний учасник міського мистецького агентства «VITI», яке об'єднало обдарованих творчих людей м. Долина, Руслан Богачов видав (під псевдонімом Андрій Яросевич) чотири збірки поезій: «Триптих» (1997), «Поророка» (2000), «Вітер і ніч» (2002), «Тіло» (2008).

В його віршах – власна візія світу, роздуми над швидкоплинністю нашого часу, заглибленість в історичне минуле краю, зустріч з неповторним світом кохання, щира розмова з природою, любов до життя, небайдужа громадянська позиція.

Поезії Руслана Богачова притаманні глибока філософічність, колоритна образність, новизна, афористичність, свіжість почуттів; вона пройнята смутком та спокоєм, спогляданням і пізнанням...

Творчу концепцію поета гармонійно доповнює графіка Богдана Фреїва, який, як і автор збірок, є учасником мистецького агентства «VITI».

Ольга Дмитрівна Банитюк

майстриня художнього читання, переможниця міжнародних та всеукраїнських конкурсів із декламування (м. Конотоп Сумської обл.) – за озвучення та театральну постановку ліро-епічної поеми Галини Запорожченко (Миколаїв) «Мазепа», а також за високу майстерність і вагомий внесок у популяризацію української культури в Україні та за її межами

Майстриня художнього читання, акторка, лауреат всеукраїнських та міжнародних конкурсів читців, громадська діячка, волонтерка Ольга Дмитрівна Банитюк народилася в родині вчителів в м. Конотоп.

Розповіді мами про пращурів-козаків, її закоханість в українські пісні, мальовничі краєвиди Сумщини оточували дівчину з дитинства, сприяли розвитку її творчих здібностей, вихованню любові до рідної землі, історії та культури України.

Навчання в музичній школі, а згодом на режисерському факультеті Рівненського державного інституту культури остаточно допомогло Ользі Банитюк віднайти свій шлях у житті й творчості.

Голова Конотопського осередку Сумської обласної організації ВЖТ ім. Олени Теліги, членкиня Конотопської міської організації ВУТ «Просвіта» О. Банитюк продовжує традиції відродження та утвердження національної самосвідомості, української мови, духовності.

Тому й не дивно, що Ольга Дмитрівна бере участь у всеукраїнських та міжнародних конкурсах читців (зокрема у Всеукраїнському конкурсі читців ім. Т. Шевченка), виступає у складі тріо «Любисток» колективу Конотопської «Просвіти», керує поетичним театром «Відлуння» при Конотопському вищому професійному училищі. Деякий час очолювала відділ культури Конотопської районної державної адміністрації, була актрисою літературно-музичного театру Н. Осипенко у Борисполі.

Разом з колегами-теліжанками з інших міст під час Майдану Ольга Банитюк була волонтером у Києві. У березні 2016 р. в складі Арт-десанту брала участь в акції «Шевченківські дні в українському війську», проводила творчі зустрічі із солдатами в зоні АТО, упорядкувала збірку «Поезія – вона рятує націю».

З великим успіхом навесні 2022 р. у місті Торонто в Канаді пройшла прем'єра поетично-музичної вистави за поемою Галини Запорожченко «Мазепа», де Ольга Банитюк виступила заступником режисера постановки.

Всі кошти від вистав у Торонто та інших містах Канади заслужений працівник культури України режисер-постановник Йосип Терлецький, актори Українського драматичного театру «Заграва» (м. Торонто), хор СУМ «Crescendo», диригент Павло Фондера та Ольга Банитюк спрямовують на допомогу Україні.

Вячеслав Вячеславович Павлов

**український композитор та громадський діяч
(м. Конотоп)**

– за створення музичного супроводу до ліро-епічної поеми Галини Запорожченко (м. Миколаїв) «Мазепа», а також за високий професіоналізм і популяризацію української національної культури

Композитор, продюсер, звукорежисер Вячеслав Павлов народився 23 серпня 1964 р. в м. Конотоп.

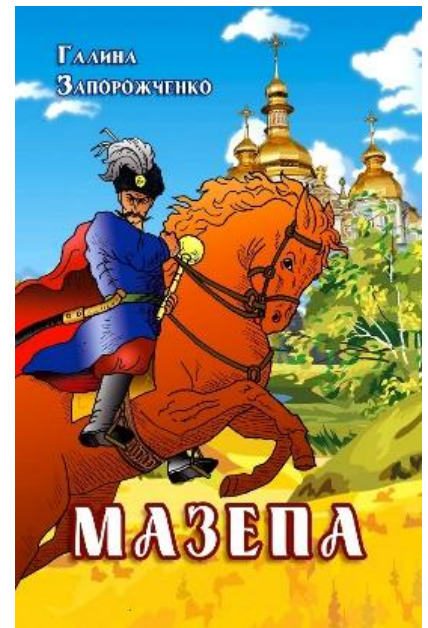
Після закінчення Конотопської середньої школи № 2 навчався у Харківському державному інституті культури (зараз Харківська державна академія культури), у класі В. К. Петрова, який закінчив за спеціальністю «диригент оркестру народних інструментів». На випускному екзамені Вячеслав Павлов представив на суд екзаменаційної комісії власний твір і отримав схвальні відгуки викладачів.

Працював у Конотопі на телебаченні головним режисером, а згодом директором телестудії «Оріон». І весь час писав музику; створив власну студію звукозапису UpDown music.

До 30-річчя святкування Дня Незалежності України композитор зробив музичний супровід до ліро-епічної поеми миколаївської поетеси, членкині Національної Спілки письменників України Галини Запорожченко про українського гетьмана-державотворця «Мазепа».

До 320-ї річниці від дня народження Пилипа Орлика за «Думою про Пилипа Орлика» Галини Запорожченко був створений відеоформат, автором музики до якого також є Вячеслав Павлов.

А вже цього року, до 300-річчя від дня народження славетного філософа і поета, Вячеслав Вячеславович створив музичний супровід до літературно-пісенної композиції членкині Національної спілки кінематографістів України Віри Мельник «Сад божественних пісень Григорія Сковороди»!

Список використаних джерел інформації

[Amb Lenuş Lungu] [Електронний ресурс] // Фейсбук. ME&A-Portugal (União Mundial de Escritores e Artistas) [сайт]. – Електрон. текст. дані, фот. – 2022. – 17 берез. – Режим доступу: <https://www.facebook.com/groups/399837507962545/posts/659790048633955/> (дата звернення 16.11.2022). – Заголовок з екрана.

Dr. Zaldy Carreon de Leon [Електронний ресурс] // Фейсбук. Dr. Zaldy Carreon de Leon [сайт]. – Електрон. текст. дані, фот. – 2022. – Режим доступу: <https://www.facebook.com/zaldycarreondeleonjr/> (дата звернення 21.11.2022). – Заголовок з екрана.

ЖОДТРК. Мамина доля. Ольга Банитюк, актриса літературно-муз. театру Н. Осипенко [Електронний ресурс] // YouTube. [Суспільне Житомир] [сайт]. – Електрон. відеодані (1 файл: 49:42 хв.). – Житомир, [2014]. – Режим доступу: <https://www.youtube.com/watch?v=rDyHHc6bCgY> (дата звернення 25.11.2022). – Заголовок з екрана.

Качкан, Альона. Валерій Марченко. Скарали на смерть за протидію русифікації [Електронний ресурс] / А. Качкан // Вільне радіо [сайт]. – Електрон. текст. дані, фот. – Київ, 2016. – 23 листоп. – Режим доступу: <https://www.radiosvoboda.org/a/28133694.html> (дата звернення 10.11.2022). – Заголовок з екрана.

Книги краєзнавчої тематики. Художня література [Електронний ресурс] : [в т. ч. збірки Руслана Богачова] // Долинська центральна публічна бібліотека [сайт]. – Електрон. текст. дані, фот. – Долина, 2011. – 15 квіт. – Режим доступу: <https://dcrb.net/fond/knyhy-krajeznavchoji-tematyku/hudozhnya-literatura/> (дата звернення 25.11.2022). – Заголовок з екрана.

Куйбіда Василь Степанович [Електронний ресурс] // Вікіпедія [сайт]. – Електрон. текст. дані, фот. – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9A%D1%83%D0%B9%D0%B1%D1%96%D0%B4%D0%B0_%D0%92%D0%B0%D1%81%D0%B8%D0%BB%D1%8C_%D0%A1%D1%82%D0%B5%D0%BF%D0%B0%D0%BD%D0%BE%D0%B2%D0%B8%D1%87 (дата звернення 15.11.2022). – Заголовок з екрана.

НСЖУ привітала польських колег з високими нагородами [Електронний ресурс] : [в т. ч. Іоланту Гайдаш] // Національна спілка журналістів України [сайт]. – Електрон. текст. дані, фот. – Київ, 2022. – 12 верес. – Режим доступу: <https://nsju.org/novini/nszhu-pryvitala-polskyh-koleg-z-vysokymy-nagorodamy/> (дата звернення 21.10.2022). – Заголовок з екрана.

Премія імені Григорія Сковороди «Сад божественних пісень» [Електронний ресурс] // Вікіпедія [сайт]. – Електрон. текст. дані, фот. – Режим доступу: <https://bit.ly/3Hcas3F> (дата звернення 10.11.2022). – Заголовок з екрана.

Принцеса Ловелін Ейо (Princess Lovelyn EYO) «В обіймах сивої зими...» [Електронний ресурс] // Українська літературна газета [сайт]. – Електрон. текст. дані, фот. – Київ, 2022. – 11 лип. – Режим доступу: <https://litgazeta.com.ua/poetry/pryntsesa-lovelin-ejo-princess-lovelyn-eyo-v-obijmakh-syvoi-zymy/> (дата звернення 17.11.2022). – Заголовок з екрана.

Свистуха, Дар'я, Мілякіна, Тетяна. Історія повторюється витками. У Канаді готують виставу за твором «Мазепа» миколаївської письменниці [Електронний ресурс] / Д. Свистуха, Т. Мілякіна // Суспільне. Новини [сайт]. – Електрон. текст. дані, фот. – Київ, 2022. – 25 квіт. – Режим доступу: <https://suspilne.media/232310-istoria-povtoruetsa-vitkami-u-kanadi-gotuut-vistavu-za-tvorom-mazepa-mikolaivskoi-pismennici/> (дата звернення 25.11.2022). – Заголовок з екрана.

Слапчук, Василь. Названі лауреати Міжнародної літературної премії імені Григорія Сковороди «Сад божественних пісень» за 2022 рік [Електронний ресурс] / В. Слапчук // Українська літературна газета [сайт]. – Електрон. текст. дані, фот. – Київ, 2022. – 14 серп. – Режим доступу: <https://litgazeta.com.ua/news/nazvani-laureaty-mizhnarodnoi-literaturnoi-premii-imeni-hryhoriia-skovorody-sad-bozhestvennykh-pisen-za-2022-rik/> (дата звернення 10.11.2022). – Заголовок з екрана.

Francisco Xavier Ramirez Sánchez [Електронний ресурс] // Poetas Del Mundo [сайт]. – Електрон. текст. дані, фот. – Режим доступу: <https://www.poetasdelmundo.com/continent/america/POETS-1611377535-2616> (дата звернення 17.11.2022). – Заголовок з екрана.

«Ці хвилини – дитинно-щасливі, лиш наважимося стати собою» [Електронний ресурс] : [про поезії Лілі Бейлон] // Українська літературна газета [сайт]. – Електрон. текст. дані, фот. – Київ, 2022. – 12 лип. – Режим доступу: <https://litgazeta.com.ua/poetry/tsi-khvylyny-dytynno-shchaslyvi-lysh-navazhymos-staty-soboiu/> (дата звернення 17.11.2022). – Заголовок з екрана.

Шевченко Віталій Володимирович [Електронний ресурс] // Київська православна богословська академія [сайт]. – Електрон. текст. дані, фот. – Київ, 2018. – 09 черв. – Режим доступу: <http://kpba.edu.ua/about/vykladatskyi-kolektyv/1852-shevchenko-vitalii-volodymyrovych.html> (дата звернення 11.11.2022). – Заголовок з екрана.

Довідкове видання

**«Сад божественних пісень»: лауреати Міжнародної літературної премії імені
Григорія Сковороди – 2022**

Інформаційні матеріали

Укладач **Корабльова** Наталія Володимирівна

Оформлення Н. І. Ганжела

Редагування Н. І. Ганжела

Відповідальний за випуск Ю. С. Василенко

